een Christian zei mij

dood je voor de aangezicht voor jesus christus

en je zal hem ontmoeten

zei hij

Jesus zegt
Je moet een perfecte denker worden

Je leven is je denken

Denken voor mijn eigen aangezicht ?

perfecte denker worden voor mijn eigen aangezicht ???

perfecte denker worden voor mijn eigen aangezicht

is ook dienen en helpt ook

wilden het niet begrijpen. Dit geheim kende men alleen hier en in andere Tempels. De menschen wilden alles van elkaar weten en vertelden elkander hun belevenissen, maar niet één sprak in liefde over hem, dien ik eerst nu duidelijk leerde kennen, zoodat er in mij heilige ernst kwam. Nu ik met hem was verbonden, zou ik hem bijna dankbaar kunnen zijn, want het gaf mij ontwikkeling. Wat ik nu voelde en beleefde was machtig.

Als Dectar mijn vriend nog was, zou ik thans heel gelukkig kunnen zijn, want het deed mij nog altijd pijn, dat ik mijn vriend had verroren. Mijn ouders hadden den dood reeds leeren kennen en ik begreep nu, hoe wonderlijk diep het zieleleven van mijn Moeder was. Ik herinnerde mij haar woorden: „Waarheen zouden wij gaan, beste Venry, als alle wegen versperd zijn?"

Dan zei zij nog: „Indien je in leven wilt blijven, sterf dan met mij, Ardaty."

Als men dood ging, leefde men eigenlijk eerst. Moeder was groot, zij was innerlijk bewust en ook ik hoopte dat bewustzijn te bereiken en mij eigen te maken. En zij waren in leven, zij en Ardaty. Toch waren zij gestorven, doch niet in een doodkist, hun sterven was door de natuurelementen veroorzaakt. Het aardsche leven hadden zij afgelegd en een nieuw leven ontvangen, een wonderschoon kleed en het geluk van hun eigen paradijs. Wie niet voorbereid was, voelde angst en beefde voor den dood. Deze kastijding was eigen noodzakelijk voor iedereen, want dan leerde men denken en alles liefhebben wat goed was. Voor velen beteekende het innerlijke ontwikkeling, zoodat zij in korten tijd ontwaakten, innerlijk grooter en bewuster werden, zooals ik thans beleefde. Dan kon hij ook niet onverwachts tot hen komen, zij wisten dan van te voren, dat hij zou komen, eigenlijk waren zij steeds gereed en dan was er geen wachten.

Je kon met hem praten, want deze Koning was heel wijs. Hij kende iedereen, kende de dieren, het planten-, bloemen- en elk ander leven, omdat hij het innerlijke leven kon volgen.

De grootheid van de ziel doorzag hij, hij behoefde maar te zien en te voelen; daarin was hij onfeilbaar.

Voor hem was het geen sterven, ook geen leed, geen smart, maar

een reis naar de eeuwigheid. Ik was daar nog kort geleden geweest,

ook al waren al die belevenissen voor mij vreeselijk. En toch, zoo hoorde ik hem zeggen: „Bij de menschen word ik gehaat, Venry. Waarom haten de menschen mij? Omdat ze mij niet kennen. Zie jij niet al die prachtige dingen, zooals de bloemen, de mooie boomen en al die prachtige huizen en gebouwen, en de Tempels niet te vergeten? En dan alle menschen en dieren, die ik tot mij riep. Als ik droevig ben, Venry, dan is het alleen, omdat zij mij niet willen kennen. Niet één mensch op aarde, beste Venry, die mij waarachtig lief heeft. En ben ik niet bezorgd voor hen? Natuurlijk, ze moeten zorg dragen, dat er geen haat in hen is, dat zij met mijn leven in harmonie zijn. Maar zij moeten dat willen, Venry, hen daartoe dwingen dat doe ik niet.

O, moet je zien, Venry, hoe hun huizen zijn waarin zij wonen, niet van die krotten en holen, waarin zij op aarde leven, neen, mijn jongen, het zijn groote, heel groote gebouwen en zelfs Tempels, die zij van mij ontvangen. En al die gebouwen zijn versierd, de vogels komen tot hen en zingen mijn lied, het lied van vreugde en geluk, van één-zijn, van heilige liefde, beste Venry. En toch haat men mij, maar zij zullen mij leeren kennen zooals jij mij nu ziet en je Moeder mij reeds kent. Aan alles denken de menschen op aarde, doch niet aan mij. Alléén dan, wanneer ik kom. En geloof mij, beste Venry, ik stel steeds mijn komst zoo lang mogelijk uit, want ik weet wien en wat zij lief hebben. Ze denken, dat ik hen zal helpen om kracht af te smeken, maar dat is te dwaas, te eenvoudig, te kinderlijk, beste Venry, zij moeten het zelf willen. Maar niet op het allerlaatste oogenblik, Venry, niet, wanneer ik vraag om mij binnen te laten, want dan helpt het niet meer en is het reeds te laat. Ik moet dan handelen en mag er geen medelijden in mij zijn, beste Venry. Ik ben dan hard en verschrikkelijk, zoodat de menschen schreien en niet weer kunnen ophouden. Denk je, beste Venry, dat ik geen hart heb, waarin bloed stroomt? Het klopt van vreugde en geluk, zooals bij de menschen. In hun oogen ben ik de vernietiger van al hun geluk, men haat mij zooals niemand gehaat wordt en toch,

Zij noemen dat het doode bewustzijn en dat moet dood blijven, alleen dit leven moet beleefd worden.
Nu is dat veel beter, Venry, ik ben bijna gereed en heb hen dan overwonnen. Ik zal zorg dragen, dat zij weer inslapen, want ik wil verder.”
Ik zag, dat Dectar ook nu veranderde en toch zichzelf bleef.
Hij voelde wat ik dacht en zei: „Zie je, Venry, zoo geschiedt het. Voel je mij? Toch ben ik mijzelf, maar één van hen komt vanuit mijn innerlijk omhoog en wordt wakker. Dan verandert mijn geheele wezen. Maar die persoonlijkheid heeft niets te zeggen, of het was prachtig. Al die menschen zijn dom, ze zijn niet in leven, of vol bewustzijn, maar zij zijn ingeslapen. Wat zij te zeggen hebben is niets bizonders, in niets is er ook maar eenige diepte, allen zijn geestelijk arm en toch maken zij deel uit van mijn zieleleven, want wij zijn immers één. Ook in jou leven andere menschen, Venry, en in ieder ander mensch, maar bij jou en anderen slapen ze en worden alleen dan wakker, als zij gaven bezitten en zij daarvan gebruik kunnen maken. Ik zei je zooeven, ik heb ze één voor één laten inslapen en daarmede ben ik heel ver gevorderd. Maar als de liefde in mij is, roep ik hen zelf wakker. Dan gaat het opnieuw beginnen en is mijn leven ondraaglijk. Er is één leven in mij, waarin ik Moeder was, Venry. Dan wil ik hier weg en naar de bergen, naar mijn kinderen, waar ik heel gelukkig was. Ik zie dan een mooie natuur en de bergen trekken mij tot zich en dan zou ik wel kunnen schreien van verlangen, zoo bewust is dan dat leven in mij. Het verlangen om opnieuw kinderen te bezitten maakt mij ellendig. Om dan anderen te helpen is mij niet meer mogelijk, want mijn eigen „ik” van nu is dan zoek en zij, die dan bewust in mij leeft, heeft van gaven, genezen en concentratie geen begrip. Als zij in mij is, ben ik dus al mijn gaven kwijt. Het is zoo eenvoudig en natuurlijk, beste Venry, want de persoon die ik nu ben, behoort bij dit leven. En nu ben ik Dectar én een man.”
„Ken je nog meer priesters, die hetzelfde beleven, Dectar?”
„Er zijn er hier nog twee, Venry, maar die hebben het nog veel moeilijker. Ik ben nog steeds mijzelf, doch zij gaan bewust in die

andere menschen over en weten dan van dit leven niets meer. Doch wat die andere menschen hebben gewild, hun verlangens bijvoorbeeld, en andere verschijnselen, die zijn ook in hen aanwezig en dan doen zij onbegrijpelijke en verkeerde dingen.”

„Waardoor is dat in je gekomen, Dectar?”
„Dat is toch heel natuurlijk, Venry, doordat ik wakker werd,
door mijn gaven, gevoeligheid en mijn kennis van al deze wetten.”
„Kunnen de Hoogepriesters dan niets voor je doen?”
„Zij hebben mij heel vaak en goed kunnen helpen. Doch dit
heeft tijd noodig en ik wil het zelf doen. Ik moet het kunnen,
Venry. Daarom konden mijn gaven ook niet voldoende ontwikkelen,
maar vooral mijn vleugel, ik ben lam. Zij helpen mij niet,
doch breken mij af en hebben mij mismaakt. O, als ik hen zie
vallen, Venry, verdwijnen meteen al die menschen uit mij. Doch
alleen door het geluk, dat dan in mij is.”
„Kun je er zelf niets aan doen, Dectar?”
Hij zag mij verwonderd aan en zei: „Ik alleen tegen hen allen?
Neen, dat is niet mogelijk. Vaak heb ik getracht mij uit hun
handen te bevrijden, doch een doodelijke vermoeidheid is het
resultaat van al mijn denken en concentreeren. Soms was ik
geheel vrij, maar wanneer ik in diepen slaap ben, juist in het
onbewuste, beste Venry, dan mismaken zij mij. Mijn voorzichtigheid
en tegen-concentratie raakt niet uitgeput, anders was
mijn leven op aarde reeds lang geëindigd. In hun oogen voel en
zie ik niets meer en ben nu voor hen als een onschuldig kind.
Doch diep in mijn ziel leeft Dectar en leeft al mijn haat en die
haat wordt steeds grooter.
Zie je, mijn vriend, al die jaren heb ik nu voor niets geleefd. Zoo
gaat mijn mooie leven voorbij en ik bereik niets voor mijzelf
en dat is heel jammer.”
In Dectar vond er een ontzaglijke verandering plaats, nu hij van
zijn leed en al zijn levens vertelde, wat hem innerlijk had gebroken.
Ik nam mij heilig voor, alles te doen om hem te helpen
en ik zei: „Zal je nu nog geduld kunnen hebben, Dectar?”
„Mijn lieve vriend, ik heb je reeds gevoeld. Ik ben heel gelukkig,
165
Venry, want ik zie nu licht.”
Ondertusschen had Dectar een bericht opgevangen. In den morgen
zou hij mij komen halen, om mij naar het gebouw te brengen,
waar ik zou worden opgesloten.